

Ferenczi Szilvia

a
PORMIANÓ
felbukkan

Ráduly Csaba illusztrációival

Benézek az ágy alá. Nincs ott. Benézek a szekrény mögé. Ott sincs. Hát a fotel alatt? Ott sem találom. Aztán felnézek a könyvespolcomra, és ott van! Szia, te pormanó! – Ő egy kedves, vicces kis figura, akit azonnal szívébe zár gyermek és felnőtt egyaránt. És nem kell keresnünk a lakás különböző zugaiban, mert Ferenczi Szilvia megírta nekünk egy csodálatos mesekönyvben, amit bármikor elővehetünk és elolvashatunk.

Aztán újra, és újra és újra...

Zakály Viktória, író, a könyv szerkesztője

Pormanó története nagyon szórakoztató, kedves, morgós figurája pedig könnyen szerethető! Vili titkos barátjának kalandjain izgulni és nevetni kell, nemcsak a gyermekeknek, hanem a gyermeklelküket őrző felnőtteknek is! Az összefogás és barátság hihetetlen ereje mutatkozik meg a néhol megható, néhol kacagtató események leírásában. Mindenki kedvencévé válik majd a manók legkiválóbbika: a pormanó!

Letehetetlen olvasmány, remélem, készül a folytatás!”

Czene Ágnes, két gyermek édesanyja

Ha néhány szóban kellene jellemeznem a történetet, azt mondanám, ez egy igazán »belevaló« mese. Van benne humor, sok-sok izgalom, és a szereplők mindig bátran, tetterre készen vágnak bele a probléma megoldásába – vagy egy újabb csínytevésbe. A karakterek mind szerethetőek a maguk hibájával együtt, és számomra ez adja a mese legnagyobb értékét: megmutatja, milyen csodálatos a barátság, még ha épp egy fürdéstől irtózó és sokszor bajba keveredő kis manó is a barátunk.

S. M. Kinda, blogger

Ferenczi Szilvia

a
PORMANÓ
felbukkan

Ráduly Csaba illusztrációival

1.

Késő márciusi éjszaka volt. A várost már csak a köztéri lámpák fénye világította meg. A körúton néha még elsuhant egy-egy autó, de az utcában csönd honolt, és a sarkon álló kertes házban is mindenki aludt.

Váratlanul a ház egyik kis szobájából furcsa zaj hallatszott ki: felborult a szőnyegen álló építőkocka-torony. A kockák pedig szétszóródtak, és mindez felébresztette a szobában alvó Vilit. A fiú álmosan ült fel az ágyban, kinézett az ablakon, de odakint még sötét volt, így visszafeküdt. Ekkor újra meghallott valamit: a fal felől halk nesz hallatszott. Vili kinyitotta a szemét.

Valami van az ágy alatt, gondolta, majd lassan lehajolt, hogy megnézzze, mi az.

Talán egy egér?

De az ágy alatt sötét volt, nem látott semmit. Ám ekkor az előbbi halk neszezést hangos, csámcsogáshoz hasonló hang egészítette ki, ami hamarosan megszűnt, és a szoba teljes csendbe borult.

Csak képzelődtem. – Vili lehunyta a szemét. A következő pillanatban azonban már ki is nyitotta, mert egy hangos büfögés hallatszott a sarokból.

Az egerek nem büfögnek – ült fel azonnal. Nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy nincs egyedül. És az sem, hogy az a valami az ágya alatt valószínűleg mégsem egy egér.

A feje mellett egy zseblámpát tartott. Megragadta, az ágy alá irányította, és minden bátorságát összeszedve felkapcsolta. A hirtelen támadt fényben egy ideig nem látott semmit, majd egy hangos visítást lehetett hallani, és a következő pillanatban egy piszkosfehér valami rohant át a szobán. Az a valami kikerülte az építőkockákat, és egyenesen a polc felé vette az irányt. Nagy nehezen felkapaszkodott rá, és bebújt a játékok mögé.

– Ez meg mi? – kiáltott fel Vili. Az ajtó felé fordult és fülelni kezdett, hátha a szülei is meghallották a kiáltást és beszaladnak, de minden csendes volt. A fiú nem tudta

eldönteni, hogy örüljön-e ennek. Egyrészt egyedül van egy ismeretlen valamivel a szobában, ugyanakkor izgalmas kalandnak is ígérkezett ez az egész. Felállt, és lassan elindult a polc felé. A bekapcsolt zseblámpát még mindig a kezében szorongatta.

A polc előtt megállt, és nagyon lassan körbevilágította annak minden szegletét, de nem látott semmit. Már majdnem feladta a keresést, amikor hirtelen megpillantott valamit. Az egyik

játék teherautó fülkéjében ült valaki, bepréselődve a kormány mögötti szűk helyre. Vili rávilágított a zseblámpával. Az a piszkosfehér lény ült a kormány mögött, amelyik kiszaladt az ágy alól. A szőke hajú fiú nem tudta eldönteni, hogy az ismeretlen pontosan mire hasonlít. Olyan volt, mintha egy kis adag vattapamacs és vattacukor keveréke lett volna, ami meghempergett egy nagy adag porban, hogy szürkés színt kapjon. Szőrei összevissza álltak, és úgy nézett ki, mint aki már régen nem fésülködött. Két kis világosbarna füle volt, mindenféle szanaszét álló szőröcskéi és két hosszú karja. Lába is akadt, de azt egyelőre takarta a teherautó ajtaja. A lény tágra nyílt szemekkel nézett ki a teherautóból, de nem mozdult.

– Ki vagy te? – kérdezte Vili, és közelebb hajolt.

A szőrösomó válasz helyett még jobban felfújta amúgy is rendezetlen bundáját. Azokra a felborzolt tollú verebekre emlékeztetett, melyek a földön ugrálva kenyérmorzsát keresnek maguknak.

– Nem akarlak bántani – tette hozzá a fiú, remélve, hogy ezzel megnyugtatja az idegent. Némi hallgatás után az ismeretlen kelletlenül megszólalt:

– Én egy pormanó vagyok.

– Egy pormanó? – csodálkozott Vili. – Nem is tudtam, hogy léteznek pormanók.

Sőt, ha jobban belegondolt, eddig abban sem volt biztos, hogy manók léteznek. Persze olvasott már róluk, de az még nem bizonyíték. És most itt ül egy vele szemben.

– Pedig ez elég nyilvánvaló, nem? – nézett rá a szürke bundás alak. – Előbb-utóbb minden házban megjelenik egy pormanó.

– Miért? – kérdezte kíváncsian a fiú. A manó nagyot sóhajtott, ezzel egy kisebb adag port eresztve ki magából, bepiszkolva a teherautó fülkáját.

– A nagy tisztaság zavar bennünket, ezért legalább egy pormanó mindig megjelenik, hogy némi port szórjon szét mindenütt. Nincs is annál jobb, mint egy nagy adagban meghemperegni a ház minden pontján – ábrándozott el. A fiú leült egy székre.

– Én Vili vagyok – mutatkozott be.

– Tudom – felelte a pormanó. – Ismerem a családot, már egy ideje itt élek.

– Mióta?

– Azt pontosan nem tudom – vont a vállát a piszkosfehér szőrösöm. – Az előző házba, ahol éltem, új lakók költöztek. Nem maradhattam az üres épületben, mert mindenütt festettek és takarítottak. Nem volt hová elbújnom. Még a padlást is beépítették!

– És mihez kezdtél?

– Kénytelen voltam kimenni az utcára, megvárni egy utcaseprőt, felmászni a seprűjére és azon megkapaszkodni,

hogy egy másik ház elé vigyen. Nem túl szerencsés gyalog nekivágnom az útnak a szabadban. Már egy kisebb szél is elfújhat – folytatta. – Így jutottam el ide. Megtetszett, és itt maradtam közvetlenül a kapu előtt. Onnan már nem volt nehéz bejutnom a házba. Csak fel kellett ugranom valakinek a cipőjére.

– Nem fárasztó a házon belül jönni-menni? – kérdezte Vili.

– Nem – rázta a fejét a pormanó. – A legfontosabb, hogy egy nyugodt zugot találjunk magunknak, ahol elbújhatunk.

– És mit csinálsz egész nap?

– Nézelődöm, és porral szórom tele a padlót, a polcokat. De azt szeretem a legjobban, amikor a plafonon hintázhatok – tette hozzá a manó, egészen felvidulva erre a gondolatra. – Ehhez egy hosszú porfonalat kell készítenem. Ha van a közelben egy elhagyott pókháló, elveszem, összesodrom és azt szórom be porral. A munka nehezebbik része az, hogy fel kell másznom a plafonra, és felerősítenem oda – magyarázta.

Vili hirtelen szóhoz sem jutott. Már ő is számtalanszor gondolt arra, hogy milyen jó lehet a plafonról függeszkedve hintázni a szobában, erre tessék, új ismerősének ebben rendszeresen része van.

– Ha azt hiszed, hogy egy plafonról lelógó pókhálót fúj ide-oda a szél, akkor nézd meg jobban – tette hozzá kuncogva a lény.

Vili most előrehajolt.

– Nem akarsz kimászni onnan? – kérdezte. – Nem tűnik valami tágasnak az a teherautó-fülke.

– Valóban nem az – ismerte el kelletlenül a szőrös, és nekifogott, hogy kimásszon. Arccal lebukott a szomszédos ülésre. Egy rövid ideig csak a háta látszódott, majd két apró, koszos talp jelent meg az ablakban. A pormanó először azokat tolta ki a teherautóból. Ezután jött a hátsója, majd a dereka.

Egy pillanatig úgy tűnt, megakadt a tolatásban, de aztán sikerült kipréselnie magát, és végre ott állt a teherautó mellett. Bundája még jobban fel volt borzolódva, mint korábban, és vékony porfelhő szálldogált körülötte. Ráfért volna egy alapos tisztálkodás és fésülködés.

– Nem szoktál fürödni? – nézett végig rajta Vili.

– Még mit nem! – hangzott a felháborodott válasz. –

Az a legrosszabb, ami történhet velem. Rosszabb, mintha felporszívóznának.

– Fel szoktak porszívózni? – A fiú el sem tudta képzelni, hogy a pormanók hogyan tudnak túlélni egy ilyen kalandot, és még ki is mászni a porszívóból.

– Előfordul, ha nem figyelek oda. Sokszor már csak a zajára riadok fel, és nincs időm elbújni. Így aztán a csöve beszippan. Nem valami kellemes élmény, azt meg kell hagyni – ült le a pamacs a polc szélére.

– De a porszívóban rengeteg a por, és biztos, hogy társaságod is van. Akkor miért nem szeretsz ott? – kérdezte Vili.

– Mert túl szűk a hely, és a porzsák ilyenkor tele van pormanókkal. Ráadásul sötét is van. Alig várom, hogy kijussak.

– Hogy tudsz onnan kijönni?

– A nehezebbik út a porszívó csövéen keresztül vezet. Nem szeretek ott kimászni: szűk, és minden pormanó egyszerre akar kijutni. Akkor már jobb megvárni, hogy kiürítsék a porzsákat, de az néha hetekbe telik. Ilyenkor elég ennivaló sincs odabent. A legjobb nagy ívben elkerülni a porszívót.

Ekkor a folyosóról léptek hallatszottak.

– Valaki jön! – szólt oda Vili, és rögtön az ágyába ugrott. Még egyszer a polc felé sandított, de már nem látta a manót.

Biztos elbújt, gondolta, majd hasra vágta magát, kikapcsolta a zseblámpát, és arccal a fal felé fordult. Kinyílt az ajtó, és a szobát a folyosóról beáramló fény világította meg. Vili úgy tett, mintha aludna. Csak annyit érzékelt, hogy valaki betakarta. Hamarosan becsukódott az ajtó, és újra sötétség borult a szobára. Rögtön felült. Egy darabig szólongatta az idegent, de az nem bújt elő.

Vajon ismeri őt más is, gondolkodott el Vili, bár abban biztos volt, hogy anyáék úgysem hinnék el, ha mesélne nekik róla. Egyelőre jobb titokban tartani, hogy találkoztak.

Mivel továbbra sem hallott mozgást, nem tudott mást tenni: visszafeküdt és hamarosan elaludt. Remélte, hogy reggel ismét látja majd újdonsült ismerősét.

2.

Másnap napsütéses szombat reggel volt. Vili még aludt az ágyában, de valami megzavarta az álmát. Félálomban úgy érezte, mintha valaki csiklandozná az orrát. A fiú bosszúsan, de még mindig csukott szemekkel megdörzsölte. A csiklandozás azonban tovább folytatódott. A következő pillanatban Vili nagyot tüszentett és kinyitotta a szemét. Egy hosszú porfonál himbálózott előre-hátra a szemei előtt. A fiú összehúzott szemekkel követte a fonál mozgását. Már nyúlt volna fel a kezével, hogy lerántsa onnan, amikor észbe kapott: a pormanó! Lassan felült, és közelebből is megvizsgálta a fonál végét, de nem látott rajta semmit. Hirtelen egy vattapamacs kúszott le a fonál tetejéről, és megállt közvetlenül az orra előtt.

– Jó reggelt! – kiáltotta vidáman a manó, körbe-körbe forogva a fonálon. Vili időnként a pormanó hasát, máskor pedig a hátsóját látta elsuhanni a szemei előtt. Örült volna, ha a forgás végre abbamarad.

– Muszáj volt felébredtetened? – Vili örült, hogy újra látja, de szeretett volna még egy kicsit aludni.

– Unatkoztam – vonta meg a vállát a lény. – Hajnal óta ezen a porfonálon dolgoztam, és meg akartam neked mutatni. Jól néz ki, nem?

– Tényleg jó, de túl hosszú és feltűnő – méregette Vili a porfonalat. – Ha anya észreveszi, rögtön leszedi onnan!

– Tudom, nem sokan értékelik a munkámat – sóhajtotta a vattapamacs, némi port szórva szét magából a párnára. – Pedig annyira jó hintázni rajta! Bárcsak kipróbálhatnád!

Még mielőtt a fiú válaszolhatott volna, hangok ütötték meg a fülét.

– Bújj el! – szólt oda a manónak. Az rögtön leugrott a fonálról, majd az ágy lábába kapaszkodva, nagy nehezen lecsúszott a padlóra. Azonnal bebújt az ágy alá. Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és Vili anyukája lépett be rajta. Vidáman a fiúhoz lépett, puszt nyomott a fejére, majd az ablakhoz ment és kinyitotta. Éppen meg akarta kérdezni Vilit, hogy aludt, amikor megakadt a szeme a mennyezetről lecsüngő hosszú porfonálon.

– Úgy látszik, ma takarítanom kell! – sóhajtotta anya. – Az utóbbi időben annyira poros lett ez a ház!

Azzal felnyúlt, és még mielőtt Vili tiltakozhatott volna, már le is szedte a porfonalat. Az ágy alól dühös morgás hallatszott.

– Mondtál valamit? – fordult meg anya. A fiú tagadóan rázta meg a fejét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ha felöltöztél, gyere reggelizni! – kérte Vilit, majd kiment a szobából. A fiú lehajolt.

– Majdnem lebuktunk! – szólt be az ágy alá. A lenti félhomályban hirtelen nem is látott semmit. A fal melletti sarokból jött a morcos válasz:

– Anyukád leszedte a porfonalamat! – duzzogott a lény.

– Majd készítesz másikat – felelte békítően Vili. – Most mennem kell reggelizni. Ha befejeztem, visszajövök.

Azzal kiment, magára hagyva a manót a szobában.

A szobára csend borult, a pormanó egyedül maradt. Egy darabig türelmesen várakozott az ágy alatt, de egy idő után unatkozni kezdett. Lassan kiaraszolt az ágy alól, és szomorúan szemügyre vette a porfonál maradványait a padlón. Felborzolta piszkosfehér bundáját: soha nem szerette, ha a hintája ilyen véget ért.

A reggeli szél befújta a szobába, a szőrgombóc pedig ide-oda kezdett el gurulni a padlón.

Ez majdnem olyan jó, mint a hintázás, gondolta vidáman. Észre sem vette, és már a szoba közepén járt. Ekkor valaki belépett, de a pormanó nem hallotta. Mint ahogy arra sem

